

Nr 419

Av herr Svensson i Krokstorp, *angående pensionsförmånerna för vissa överlantmätare.*

Från och med den 1 juli 1951 placerades överlantmätarna i riket i lönegrad Ca 37. Ifrågavarande lönegradsplacering var en följd av den lönereglering, som genom riksdagens antagande av proposition nr 114/1951 från sagda dag trädde i kraft beträffande byråchefs- och rådstjänster samt med dem jämförliga befattningar. I samband med denna lönereglering skedde även viss omarbetning av tjänste- och familjepensionsunderlaget. I frågan om tillämpningen av de nya tjänste- och familjepensionsunderlagen anförde departementschefen (prop. 114/1951, s. 75) följande:

Här föreslagna nya tjänste- och familjepensionsunderlag torde få gälla samtliga tjänstemän, å vilka den nya löneplanen 2 blivit tillämplig före pensionsavgången, även om detta blivit fallet på grund av anstånd med avsked till tidpunkt efter chefslönerrevisionens genomförande. Motsvarande bör givetvis gälla i fråga om pensionsunderlagen för innehavarna av de till lönegrad Ca (Ce) 37 uppflyttade tjänsterna.

På grund härav ha de överlantmätare, som avgått före den 1 juli 1951, icke kommit i åtnjutande av samma pensionsförmåner som överlantmätare som avgå efter sagda dag.

Här må erinras om att överlantmätarna i samband med omorganisationen av länslantmäterikontoren från och med den 1 juli 1948 i avvaktan på en definitiv lönereglering placerades i lönegrad Ca 33 varjämte överlantmätarna tillerkändes ett årligt arvode av 1 200 kronor. I denna fråga anförde departementschefen följande (prop. 172/1948):

Då jag nu övergår till frågan om personalens löneställning m. m. vill jag först beträffande överlantmätarna såsom min mening uttala, att den nuvarande lönegradsplaceringen är låg redan med hänsyn till de tjänsteåligganden som för närvarande särskilt efter omorganisationen av lantmåteridistriktet åvila dessa befattningshavare såsom lantmåteriväsendets främsta företrädare i länen. Ännu mindre tillfredsställande synes mig denna löneställning i betraktande av de arbetsuppgifter och det ansvar som överlantmätarna framdeles komma att ställas inför i samband med planläggningen av rationaliseringsverksamheten i jordbruket och till följd av beslutade ändringar i jorddelnings- och byggnadslagstiftningen. Hur önskvärt det än vore att få till stånd en definitiv lösning av frågan om överlantmätarnas löneställning med det snaraste, synes detta emellertid icke möjligt i nuvarande läge. Av i huvudsak samma skäl som utvecklats av reservanten inom kommittén, och som även anförts av statskontoret och statens lönenämnd, finner jag det icke rimligt att detta spörsmål löses fristående utan jag anser frågan böra prövas i samband med en allmän översyn av löneställningen

för byråchefs- och rådstjänster samt med dem jämförliga befattningar. På grund av att 1947 års riksdag placerat distriktslantmätarna i 32:a lönegraden anser jag det emellertid oundvikligt att de femton nu i denna lönegrad placerade överlantmätarna uppflyttas till 33:e lönegraden. Då jag sålunda icke kunnat föreslå någon slutlig lönereglering har jag dock såsom ett provisorium ansett mig i annat sammanhang denna dag böra förorda att överlantmätarna för sin medverkan i lantbruksnämnderna skola åtnjuta ett årligt arvode av 1 200 kronor från nämndernas anslag. Denna anordning avses, såsom uttryckligen angivits, endast skola gälla intill dess överlantmätarnas lönefråga blivit definitivt löst. Enär överlantmätarnas arbete i de två ur lantmäterisynpunkt största länen, Kopparbergs och Västernorrlands, erbjuder särskilda svårigheter, har jag intet att erinra mot kommitténs förslag om att dessa överlantmätare tillerkännas en avlöningsförstärkning å 1 008 kronor om året.

Såsom framgår av det föregående var 1948 års lönereglering av provisorisk natur. Det arvode å 1 200 kronor för år som överlantmätarna erhöilo vid nämnda lönereglering får därför anses såsom ett förskott i avvaktan å den slutliga lönereglering, som trädde i kraft den 1 juli 1951. Ehuru uppflyttningen av överlantmätartjänsterna från lönegrad Ca 33 till lönegrad Ca 37 sålunda formellt inträffade först med 1951 års lönereglering torde dock den reella uppflyttningen få anses ha inträffat vid löneregleringen 1948. Den lönereglering som sålunda skedde vid sist angivna tidpunkt avsåg icke andra chefstjänstemän än överlantmätarna. Frågan om denna lönereglerings pensionsgrundande verkan saknar sålunda betydelse för övriga chefstjänstemän. Billighet och rättvisa synas tala för att överlantmätare, som tjänstgjort efter den 1 juli 1948, efter inträde i pensionsåldern kommer i åtnjutande av de högre pensionsförmåner, som tillkomma befattningshavare i lönegrad Ca 37 även om överlantmätaren erhållit avsked med pension före den 1 juli 1951. Samma princip synes även böra vara tillämplig beträffande familjepension efter överlantmätare.

Såvitt jag erfarit har under tiden den 1 juli 1948—den 30 juni 1951 tre överlantmätare avgått med pension och en överlantmätare avlidit och efterlämnat änka. Av nämnda tre överlantmätare har en sedermera avlidit och efterlämnat änka.

Under hänvisning till det anförda får jag hemställa,

att riksdagen måtte besluta att de överlantmätare, som avgått med pension under tiden den 1 juli 1948—den 30 juni 1951, måtte i pensionshänseende få tillgodoräkna sig de förmåner, som tillkomma befattningshavare i lönegrad Ca 37, samt att familjepensionen efter överlantmätare, som avlidit under samma tid, måtte utgå efter de för befattningshavare i lönegrad Ca 37 angivna grunderna.

Stockholm den 26 januari 1957

Sven Svensson

i Krokstorp